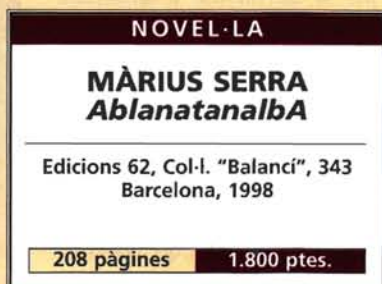

Enigmes de llenguatge i vida

ARXIU / RICARD CUGAT

La nova novel·la de Màrius Serra, *Ablanatanalba*, un títol d'allò més inquietant, s'obre amb un enigma, però un enigma ben allunyat dels àmbits negres, habituals en moltes obres actuals. En aquest cas, el misteri cau sobre un epitafi que Alexandre Cerc lliga als seus fills bessons.

El criptograma que representa l'epitafi del pare aclapara els fills. Tots dos inicien, en un procés paral·lel, un safari mental a fi de dexifrar les raons que conduïren el seu pare a abandonar la família i recloure's en un progressiu mutisme. Per ells, comprendre la vida d'aquest home, ple de secrets, extravagant i apassionat del llenguatge, és una via per valorar el pes de la seua absència sobre les pròpies vides. La relació entre els dos protagonistes posa en joc el fascinant món dels dos germans bessons que creix sobre relacions d'amor i odi, d'afi-

nitats i rebel·lies, de baralles i reconciliacions, en una lluita constant per afirmar-se en la diferència. D'altra banda, l'obra s'endinsa en aquelles vides que frueixen de les fal·làcies verbals i dels personatges extravagants. Aquesta vesant permet a l'autor desplegar el seu gust per la narració pura i pouar un seguit d'anècdotes insòlites i pintoresques de les fonts més variades de la cultura. Perquè, al cap i la fi, el món del llenguatge, com diu un dels protagonistes, és com qualsevol activitat humana: unes vegades trivial, d'altres una forma irre-

frenable de vida, de desitjos, de somnis. També pot esbossar el destí tràgic de la vida. És el cas del pare, que a semblança de la ficció de Colonna, és atrapat en el somni somiat.

La novel·la és una maquinària ben modulada, amb un aparell narratiu flexible, per tal de mostrar els complexos lligams entre la realitat i la imaginació, i explorar la condició equívoca, problemàtica, de la vida humana. La professionalitat que exerceix Serra en aquest llibre mereix els millors elogis dels lectors. **Francesc Calafat**